

Klimatpolitik på lösans grund

Det har från första början saknats en stabil vetenskaplig grund för FN:s och hela västvärldens klimatarbete. Efter larm bl.a. från den svenska meteorologen Bert Bolin inrättade FN 1988 sin klimatpanel (IPCC) med syfte att samla in och bearbeta vetenskapligt material rörande människans förmodade klimatpåverkan. På IPCC:s hemsida anger man sitt syfte med *”att på ett omfattande, objektivt, öppet och genomskinligt sätt värdera den senaste vetenskapliga, tekniska och socioekonomiska litteraturen världen över som är av betydelse för att förstå risken med klimatförändring orsakad av **mänskliga aktiviteter**, dess observerade och förväntade effekter och möjligheter till anpassning och begränsning”*.

Baserat på denna avgränsade målsättning har man byggt teoretiska datormodeller för att försöka bedöma människans klimatpåverkan det närmaste århundradet. Modellberäkningar har gjorts av fysiska storheter utan att känna till alla relevanta bakgrundsfaktorer av betydelse som påverkar det man skall beräkna. De som sysslat med empirisk vetenskap vet att en sådan arbetsmetod saknar vetenskapligt värde och snarast är att betrakta som pseudovetenskap.

Om man tittar på vad vi kan få fram om jordens 4,5 miljarder år långa historia så framtonar bilden av mycket variabla förhållanden. Det vi kallar klimat har varit ständigt i ständig förändring. Något har legat bakom dessa förändringar. Om vi krymper tidsperspektivet till bara den sista 10.000-delen av jordens historia framtonar ändå bilden av en planet där något fått klimatet att variera väldigt mycket och under korta intervaller. Under större delen av dessa senaste 450.000 år har vår del av jorden varit täckt av ett kilometertjockt istäcke. Detta istäcke har fem gånger under perioden dragit sig tillbaka för kortare isfria perioder kallade interglacialer. Vilka faktorer har styrt dessa dramatiska klimatvariationer?

Just nu befinner vi oss i Holocene som har pågått i 11.500 år. Isfriheten går av allt att döma mot sitt slut eftersom dessa värmeperioder inte brukar vara mer än max. 15.000 år. Även om vi begränsar vår studie bara till Holocene som omfattar två miljondelar av jordens historia, framtonar bilden av ett mycket dynamiskt klimat med variationer av den globala temperaturen med plus minus flera grader långt före människans inverkan. Således måste dessa naturliga klimatvariationer huvudsakligen ha orsakats av icke antropogena faktorer. För att mitt i denna dynamiska miljö kunna bedöma den tillkommande antropogena andelen, som IPCC ger sken av att kunna, måste vi ha en naturlig referensnivå som utgångspunkt. För att beräkna den behöver vi identifiera och kvantifiera

de icke antropogena faktorerna. Kunskapen på detta område är dock synnerligen begränsad och i vissa avseenden vet vi nästan ingenting.

De faktorer vi vet har varit viktiga för klimatet på jorden är i första hand solaktiviteten eftersom jorden hämtar all energi på olika sätt från solen. Historiskt är samvariationen mellan jordens klimat och solaktiviteten iögonfallande. Andra faktorer som vi blivit varse på senare år är intensiteten i den kosmiska strålningen, variationer i jordmagnetismen, naturliga variationer i jordens ozonskikt, jordbanans varierande ellipticitet, jordaxelns vobbling, jordens förhållande till övriga planeter i solsystemet, naturliga förändringar i atmosfärens sammansättning, vulkanaktivitet, asteroidnedslag, havens cirkulation, luftströmmar och slutligen antropogen påverkan. Det sista genom avverkade skogar, plöjda åkrar, samhällets infrastruktur som byggnader och hårda ytor, samhällets energianvändning, utsläpp av föroreningar som sot, svaveldioxid och ozonpåverkande substanser, flygets kondensstrimmor och slutligen genom utsläpp av växthusgaser.

För att kunna göra en meningsfull modell av hur vi kan förvänta oss att klimatet skall utvecklas måste vi ha god kännedom om samtliga av alla dessa faktorer inverkan och hur de påverkar varandra. Den kännedomen saknas till mycket stor del, därför är det ren pseudovetenskap att ge sken av att kunna bedöma den begränsade delen av klimatvariationen som är antropogen. **Vi har helt enkelt inte någon fast referenspunkt från vilken människans inverkan på klimatet kan mätas.**

Min slutsats kan illustreras med en rad exempel. Låt mig av utrymmesskäl begränsa mig till havsnivåns stigning som ofta nämns av alarmister. Den har från mitten av 1800-talet varit 2-3 mm per år till följd av återuppvärmningen efter den lilla istiden. Under tiden fram till Andra Världskriget var denna utveckling i stort sett opåverkad av människans utsläpp av växthusgaser. Fram till dess måste således utvecklingen ha haft naturliga orsaker och kan därför fungera som kalibrering. Utgående från den naturliga nivåhöjningen kan man förmoda att det senaste halvsekllets förändringar i havsnivåutvecklingen är ett mått på mänsklig påverkan. Problemet är att man svårigen kan se någon tydlig sådan förändring som korrelerar till den stigande koldioxidhalten och andra antropogena faktorer.

Den klimatforskning som legat till grund för klimatlarmen de senaste 40 åren har varit sprungen ur en utveckling av den unga meteorologiska forskning som tog fart först under Andra Världskriget. Med datorernas och satelliternas intåg fick meteorologerna tillgång till instrument för att göra modeller av vädersystemet, med vilka man kunde förbättra

väderprognoserna. När meteorologerna senare började intressera sig för klimatet gick de tillväga på ett likartat sätt. Till dags dato har man tagit fram ett trettiotal dataprogram som försöker simulera det globala klimatet hundra år framåt. Det är dessa modeller som IPCC har använt när man gjort de "projektioner" som legat till grund för klimatlarmen.

I förhållande till jordens klimatsystem som är oerhört komplicerat med tanke på en myriad av påverkansfaktorer, är modellerna ytterst primitiva och lämnar en lång rad både naturliga och antropogena faktorer utan beaktande. När datorernas teoretiska beräkningar ställts mot faktiska observationer av vädersystemet, har de inte överensstämmt på nästan någon punkt. Mest iögonfallande är att ingen modell kunnat förutse den sedan 17 år avstannade globala återhämtningen. Baserat på sina modeller hävdade modellbyggarna så sent som för 5-6 år sedan att vi måste räkna med snöfria vintrar framöver. Vintrarna därefter har rakt emot deras beräkningar varit snörikare än vanligt. Och nu försöker man desperat försvara sina modeller genom att sopa igen spåren efter tidigare prognosmissar. Nu påstår man plötsligt att modellerna visar att den rikliga snön på senare år "orsakats av global uppvärmning". Snart sagt varje extrem väderhändelse försöker modellbyggarna förklara med "back-tracking" av modellerna, trots att det inte går att spåra någon onaturlig tendens i statistiken för olika väderhändelser. Ett exempel är försöken att förklara torkan i USA i somras med klimatförändringar, men en regeringsstudie har visat att även den låg inom ramen för normal variabilitet.

För mig är det självklart att klimatmodellerna är i stort sett värdelösa som prognosinstrument. Det var när jag själv, med min erfarenhet av forskning med hjälp av modellsimuleringar, fick klart för mig att klimatlarmen byggde på sådana modeller som jag blev klimatskeptiker. Forskare överskattar alltid sin förmåga att med datormodeller kunna simulera komplexa system. Detta gäller såväl inom ekonomin som inom geovetenskaper. Det går inte ens att simulera ett så trivialt system som en dubbel pendel annat än en kort period. Att med någon som helst relevans kunna simulera jordens ytterst komplexa klimat hundra år framåt är i praktiken helt omöjligt.

Modeller skulle på sin höjd kunna fungera för att beräkna ett nuvärde för klimatets derivata. Men som exemplet med de felaktigt prognostiserade snöfria vintrarna visar, klarar modellerna inte ens av det. Flertalet meteorologer saknar i stort sett kompetens inom de övriga geovetenskaperna på områden som påverkar klimatet, de tenderar därför ofta att underskatta t.ex. solens viktiga inverkan och geologiska cykler som styrt klimatet i årmiljoner. Därmed har man ingen fast naturlig

klimatutveckling att kalibrera mot för att ha en chans att rätt kunna bedöma det antropogena bidraget på lång sikt. Meteorologernas beräkningar förutsätter i princip ett fryst tillstånd för de icke antropogena faktorerna, vilket vi vet aldrig inträffar.

Under en period gick det så långt att FN:s klimatforskare t.o.m. försökte mobba ut astrofysiker som pekade på solaktivitetens och den kosmiska strålningens betydelse för den viktiga molnbildningen. Astrofysikern Piers Corbyn är f.ö. den forskare som gjort de i särklass bästa långtidsprognoserna över vädrets utveckling och han utgår i huvudsak från solaktiviteten. Han har vid upprepade tillfällen spöat både SMHI:s och Brittiska Met Offices prognoser. Också bland geologer som har haft ett historiskt perspektiv på klimatet har skepsisen mot klimatlarmen länge varit uttalad. Den vanliga föreställningen bland politiker, forskningsbyråkrater och media om att det råder konsensus i den vetenskapliga världen är fel. Däremot har politiskt styrda starka intressen under något årtionde lyckats hindra forskare med en avvikande uppfattning att komma tilltals.

En siffra som har cirkulerat friskt i den alarmistiska propagandan är den om att 97% av alla klimatforskare skulle vara överens om den alarmerande bilden. Upprinnelsen är en ganska trivial enkät på nätet till 10.257 forskare inom geovetenskaper där bara 3.146 st svarade. Bland dem valde man att särredovisa 77 som ansågs vara klimatforskare. Bland dessa svarade 75 att man trodde att mänskligheten bidrog till klimatförändringar. Vad jag kunnat förstå var frågan så formulerad att alla jag känner som är skeptiska till klimatlarmen även hade svarat ja på den här enkäten. Det uppseendeväckande var att två svarade nej inte att 97% sa ja som frågan var ställd. Det råder säkert konsensus om att dagens samhälle har en inverkan på klimatet, men vi har ingen aning om hur mycket och åt vilket håll. Vi kan bara gissa.

Klimatpolitiken som underblåses av egenintressen inom överstatliga byråkratier som FN och EU har främst slagit rot i västvärlden och innebär ett fullständigt vansinnigt slöseri med ekonomiska resurser, ett slöseri som är en starkt bidragande orsak till västvärldens djupa ekonomiska kris. En betydligt klokare och mer pragmatisk politik hade varit att avvakta och se hur en stigande koldioxidhalt och någon grads uppvärmning de facto påverkar livet på jorden. Under tiden borde resurserna satsas på en högre beredskap för klimatvariationer som ändå kommer att behövas, eftersom vi vet att klimatet alltid kommer att förändras – med eller utan människans inverkan.

Lars Bern